



VIHARNIK

Letnik XXXV – april 2010, št. 2
ISSN 1318-9484

Obvestilo

Glasilo prejemajo le člani PD VIHARNIK. Letno članarino društvu je potrebno poravnati najkasneje do konca meseca junija 2010. Če članarina ni plačana, neplačniki ne prejmejo več glasila, in sicer dokler ne poravnajo obveznosti.

|

Izdaja Planinsko društvo Viharnik, Gregorčičeva 20, Ljubljana.

Prva številka glasila v tekočem letu izide sredi meseca februarja (gradivo za občini zbor), ostale tri številke pa v začetku meseca maja, septembra in januarja. Vaše prispevke za objavo pričakujemo do sredine meseca maja, avgusta in decembra.

Pošiljanje člankov in drugih prispevkov: Nevenka Kanduč, Pot v Čeželj 2, 1231 Ljubljana - Črnuče, e- pošta: nevenka.kanduc@gmail.com

Uredila: Nevenka Kanduč, lektorirala: Alenka Malešič

Članarino lahko poravnate pri g. Mariju Geču vsak delavnik med 12. in 15. uro, in sicer po predhodnem telefonskem dogovoru z njim na tel. št. 01/ 478 97 22

OBČNI ZBOR DRUŠTVA

Letošnji občni zbor PD Viharnik, ki je bil tudi volilni, je potekal tako kot že nekaj let, v prostorih Statističnega urada Republike Slovenije na Parmova ul. 33 v Ljubljani. in sicer dne 26. 2. 2010. Občni zbor se je pričel s pozdravnim nagovorom predsednice društva Anice Popovič vsem udeležencem zbora, posebej pa je pozdravila tudi gostjo, predsednico MDO-ja go. Marinko Koželj Stepic.

Nato je naš vodnik Borut Vukovič z izbranimi fotografijami in zanimivim pripovedovanjem opisal njegovo potovanje po Islandiji, ki ga je opravil v predlanskem poletnem času.

Naključje je hotelo, da se je popotovanja po Islandiji, seveda v drugem aranžmaju in času, udeležila tudi naša članica Marja Marolt. Iz njenega prispevka, ki je objavljen v tokratni številki glasila, lahko vidimo nekaj lepot in enkratnih naravnih čudes v Islandiji, ki smo jih udeleženci občnega zbora lahko občudovali pri sami predstavitvi vodnika Boruta.



Na občnem zboru je bilo 61 članov.

Po končani predstavitvi je predsednica predlagala izvolitev delovnega predsedstva in organov zbora. Tokrat je delovno predsedstvo vodila Nevenka Kanduč, pomagala pa sta ji Grega Rihar in Bine Mlač,

V verifikacijski komisiji so vestno opravili svoje delo Andrej Lipušček kot predsednik ter Franci Bergelj in Vojka Košir kot člana.

Predsednik je poročal, da je na občnem zboru prisotnih 62 članov.

Za overovitelja zapisnika pa sta bila zadolžena Meta Košir Zebec in Franci Čarman

Po sprejemu dnevnega reda, so bila podana krajša poročila o opravljenem delu v preteklem letu.

Predsednica društva je v poročilu poudarila, da je k izgubi v letu 2009 v višini 687 evrov. bistveno pripomoglo plačilo 2. obroka za Planinski muzej, saj smo od članov pobrali le za en obrok, sofinanciranje projekta Mladi Viharnik ter druge obveznosti društva, kot so stroški v zvezi z izdajanjem glasila ter izobraževanje vodnikov.. Zahvalila se je predsednici MDO-ja za sofinanciranje izobraževanj v višini 80 €. Opozorila je tudi, da so izven programa društva ponovno poizkuša obuditi aktivnosti – sredini izleti.

Grega Rihar je poročilo o izletih na kratko dopolnil z informacijo, da bo funkcijo koordinatorja vodnikov prevzel vodnik Bine Mlač in, da je vodniško delo v društvu zaključil Andrej Justinek.

Glede spletne strani je urednik Grega Rihar povedal, da smo v preteklem letu imeli dodatno delo, saj smo pri menjavi strežnika morali spletno stran ponovno nastaviti. Uredili smo jo tako, da lahko vsak sam doda slike z izletov. V kolikor še kaj ne deluje, je prosil, da se ga informira.

Predstavniki Planinske skupine iz Tacna, Janez Pohar se je lahko pohvalil, da so v lanskem letu opravili kar 61 izletov, udeležba na izletih je bila solidna, zato so z njihovimi aktivnostmi zadovoljni.



Delovno predsedstvo tokratnega občnega zbora.

Urednica Nevenka Kanduč je povedala, da je vse potekalo po planu. Zahvalila se vsem za pisne prispevke in slike z izletov. Še posebej se je zahvalila lektorici Alenki.

O delu odseka za varstvo gorske narave je poročala Breda Jančar in poudarila, da so izpeljali vse načrtovane aktivnosti.

Za markacijsko sekcijo je Marjan Potisek poročal o uspeli akciji na Javorniški preval, ter opozoril na zaporo-rampo in tablo.

O delu nadzornega odbora je predsednik Marjan Potisek povedal, da je odbor redno spremljal delo društva ter povzel določene poudarke iz samega poročila glede finančnega stanja projekta Mladi viharnik.

V javni razpravi je gostja občnega zbora, ga. Marinka Koželj Stepic, pohvalila društvo v smislu ohranjanja števila članov ter glede na število izpeljanih izletov.

Predsednica društva se zaradi odsotnosti vodje projekta Mladi Viharnik ni želela spuščati v razpravo o delovanju projekta Mladi Viharnik. Člane pa je seznanila, da se je vodja tega projekta Nina Podlesnik odpovedala delu z mladimi ter da se za leto 2010 naše društvo ni ponovno prijavilo za sofinanciranje projekta pri MOL-u.

Ker je bil letos volilni občni zbor, so bili s sklepom članov najprej razrešeni vsi člani dosedanjega upravnega odbora, nadzornega odbora, uredniškega odbora in drugih organov društva.



Podajanju poročil so člani z zanimanjem prisluhnili.

Predsednica delovnega predsedstva je poudarila, da je bilo pri iskanju novega kandidata za predsednika oz. predsednico društva, opravljeno veliko razgovorov, vendar žal brez uspeha, zato je predlagala za prihodnje mandatno obdobje, oz. dokler ne bi dobili drugega kandidata, ki bi bil pripravljen prevzeti funkcijo predsednika, ostane dosedanja predsednica, Anica Popovič.

Rezultati volitev so bili naslednji:

PREDSEDNICA DRUŠTVA:

Za novo predsednico društva je bila izvoljena dosedanja predsednica.

- mag Anica Popovič

UPRAVNI ODBOR:

- Alenka Hitti, tajnica
- Helena Medved, blagajničarka
- Bine Mlač, koordinator vodnikov
- Alenka Dobeic, vodja naravovarstvene sekcije
- Nevenka Kanduč, urednica glasila
- Andrej Lipušček, član

NADZORNI ODBOR:

- Katja Terčelj Verovšek,
- Milka Zupan
- Ema Miklavič.

Po 33. členu Pravil PD Viharnik sami med sebe izberejo predsednika.

SEKCIJA ZA VARSTVO GORSKE NARAVE:

- Alenka Dobeic, vodja
- Breda Jančar, članica
- Helena Tepina, članica
- Šturm Vera, članica
- Tone Strojini, član.

UREDNIŠKI ODBOR:

- Nevenka Kanduč, urednica
- Grega Rihar, urednik interneta in spletne strani
- Bine Mlač, član
- Alenka Malešič, lektorica

ČASTNO RAZSODIŠČE:

- Milojka Modrijan, predsednica
- Edo Gaspari, član
- Zlata Šilih, članica

MARKACIJSKI ODSEK:

- Marjan Potisek, vodja
- Marko Cokan, markacist

Pri podajanju plana izletov za leto 2010 je dosedanji koordinator vodnikov Grega Rihar poudaril, da so se pri pripravi plana trudili vsi vodniki, saj so želeli prilagoditi izlete vsem članom. Opozoril je, da je kljub zahtevnosti »lahka« pot včasih zahtevna zaradi višinske razlike.

Marjan Potisek je opozoril in povabil na Jurčičev pohod. Želel je, da se pohoda udeležijo člani v čim večjem številu, saj je bil to včasih društveni tradicionalni pohod.

Plan finančnega načrta je podala blagajničarka Silva Kenda. Predsednica društva se je blagajničarki tudi javno zahvalila za njeno dolgoletno in skrbno delo v društvu. Silva Kenda pa se je članom zahvalila za knjigo, ki jo je predlagal UO kot drobno pozornost za priznanje in delo v društvu.

Sledilo je podeljevanje priznanj PZS in PD Viharnik. Član delovnega predsedstva Grega Rihar je prebral obrazložitve za podelitev priznanj.

Priznanja PZS so tokrat prejeli trije člani in sicer:

- Anton Doma – srebrni častni znak PZS
- Anica Popovič in Andrej Justinek – bronasti častni znak PZS.

Za prejete odlikovanja je članom čestitala predsednica MDO-ja.

Priznanja PD Viharnik pa so prejeli naslednji člani:

- Breda Jančar in Marij Geč – srebrni častni znak
- Nevenka Kanduč, Andrej Lipušček, Nina Podlesnik in Alenka Hitti – bronasti častni znak
- Anica Popovič in Nada Fux – priznanji ob življenjskem jubileju.

Nato je bila beseda prepuščena naši gostji.

Povedala je, da delo društva redno spremlja in pohvalila naše glasilo. Poudarila je, da imajo finančne težave tudi druga društva, saj MOL sofinancira samo društva, katera delajo z najmanj 10 šolami. Vesela je, da se je lahko udeležila današnjega občnega zbora, saj je v tem času več občnih zborov, zato se vedno ne morejo odzvati na naše povabilo.

Ob tem je povabila tudi vse navzoče na 40. Tabor MDO-ja, ki bo zadnje soboto v maju

na Žagarskem vrhu. Obvestila nas je tudi, da opremljanje Planinskega muzeja lepo napreduje in bo verjetno otvoritev po planu.

Predsednica društva, Anica Popovič se je ob koncu zahvalila članom za prisotnost in izrazila upanje ter namero, da se bomo potrudili, da bo društvo dobro delovalo.

Marjanu Potisku se je zahvalila za pomoč pri tiskanju glasila in uporabi prostorov kjer gostujemo.

Predsednica delovnega predsedstva se je zahvalila vsem članom za sodelovanje na občnem zboru, ter vse prisotne povabila k tradicionalnemu druženju po uradnem delu občnega zbora.



Sproščen klepet članov po koncu uradnega dela občnega zbora.



Ob kozarčku rujnega je stekla tudi beseda o opravljenih izletih v preteklem letu in načrtih v tekočem letu.

Urednica

Vir: zapisnik občnega zbora

PRISPEVKI NAŠIH ČLANOV O OPRAVLJENIH POHODIH IN IZLETIH

KOLOVRAT

Ob 7-ih zjutraj smo se planinci in planinke, pohodniki in pohodnice – ljudje dobre volje in polni energije – zbrali v Ljubljani pred Halo Tivoli, kjer nas je prijazen šofer Janez z avtobusom Meteor odpeljal po lokalci cesti proti Idriji. Pot je bila zelo ovinkasta, za nekatere potnike bolj ali manj ne/prijetna.

Vodnik Borut Vukovič nam je dolgo vožnjo popestril s svojim šarmom in humorjem ter obljubil, da se bomo vračali raje po avtocesti od Nove Gorice proti Ljubljani, kot da se ponovno vračamo po tej ovinkasti za nekatere nerodni cesti in res je bilo tako. Tu moram omeniti, da nas je vseskozi spremljala nadvse prijazna psička Flora, ki je imela verjetno največ energije od nas vseh, na koncu pa je vsa utrujena zaspala na avtobusu vse do Ljubljane.



Strumno smo korakali proti našemu cilju.

Ko smo prispeli na Idrijsko, smo presenečeni zagledali manjše snežne površine, ki so Ljubljanski kotlini že davno skopnele. Na nekaterih mestih nam je pogled pristal na čudovitih razprostrtih travah, kjer se je v modrih pasovih širil spomladanski podlessek, na nekaterih koncih pa so se pasle ovce.

Z Idrijskega smo se vzpeli na greben Kolovrata, ki poteka po slovensko – italijanski meji. Ta del poti se imenuje tudi Pot miru, kjer smo si ogledali obnovljene rove iz 1. svetovne vojne. Kolovrat ima 1139 m. n. v. in se kot kakšen mogočen hrib šopiri ravno nasproti Krna. Ko smo se

vzpenjali na vrh Kolovrata, smo vseskozi spremljali Krn, ki je najvišji vrh Krnskega pogorja, saj meri 2244 m. n. v.



Vrh Kolovrata . lepo obnovljeni rovi iz prve svetovne vojne.



Detajli obnovljenega rova.

V dopoldanskih urah je bil Krn zavrt v meglico, čeprav nas je počasi grelo jutranje sonce. Z zahodne strani neba so nas gledali črni oblaki, vendar ne za dolgo in tudi hujših neviht nismo doživeli.

Predej smo prispeli na sam vrh naše načrtane poti, nam je bilo dokaj toplo in prijetno. Med potjo smo klepetali, si pripovedovali različne šale in se zamislili tudi nad življenjskimi zgodbami, ki so nam nekaterim bile zaupane.

Na samem vrhu pa nas je presenetil močan veter, ki je prav divje pihal, tako da smo se začeli topleje oblačiti. Postali smo za hip na vrhu, pojedli malico in občudovali razkošen razgled nad Idrijskim, kjer se vije reka Soča, ki je s svojo svetlo zeleno barvo delila kraj na polovico.



Dokaz, da tudi Viharniki lahko pridejo v nebesa (seveda gre za večkrat nagrajeno turistično naselje nad Livkom).



Obvezni gasilski posnetek na sedlu Solrji.



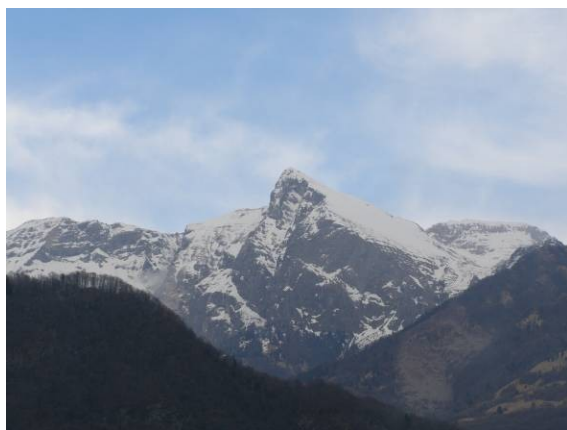
Idilična podoba v vrha gore.

Pri spuščanju na italijansko stran, nas je presenetila manjša toča, ki je potem s kratkotrajnimi plohicami poudarjala pomen morebitne svoje veličine. Prav srečo smo imeli, da nas ni ujela tista prava toča, ki jo po večini poznamo s televizijskih ekranov in nam vzame dih, kako zelo veliko škode zna narediti.



Pogled na reko Sočo, ki teče skozi Idrsko.

V gostilni na italijanski strani smo se oddahnili, posedli po lesenih klopeh pred njo in se ali okrepčali z malico ali pa posladkali s čokolado, ki smo jih nosili v nahrbtniku, nekateri pa so si privoščili kozarec piva.



Ob koncu izleta se je Krn pokazal v vsej svoji lepoti.

Po krajšem postanku smo se vračali na slovensko stran meje in se vzpenjali nazaj na hrib, kjer nas je na določeni višini čakal šofer Janez s svojim Meteorjem.

Po zelo prijetnem štiriurnem pohodu smo se ustavili v gostilni Jazbec v dolini Idrijskega in si privoščili toplo kosilo. Nekateri so se ogreli pri topli juhi, drugi so raje zagrizli v sočne klobase. Karkoli je že bilo na mizah, pohodniki in pohodnice so znali s svojimi duhovitimi pripombami, pripovedkami in šalami zavleči čas v pozno popoldne, ko smo se vračali nazaj domov.

Vesna Markoč

RAZMIŠLJANJA OB ČISTILNI AKCIJI NA BARJU

Indijanci pravijo, da zemlja ni naša last, ampak da smo si jo sposodili od svojih potomcev. In naši dedi so nam pustili Barje, da bi ga mi predali svojim vnukom.

Barje z vsemi metulji in ptiči mi je podarjal dedek ko sem bila še čisto majhna punčka. Z njim sva hodila v Mestni log, kjer je bila takrat še širna barjanska ravnica. Včasih se je ravnica odela v meglice, ki so kljub svoji nežni lepoti vzbujale otožnost. Ali je bilo Barje žalostno, ker je že dolgo čutilo, kako mu z izsesavanjem njegovega soka jemljemo življenjski prostor in kratimo pravico, da bi bilo, kar je bilo: spomladi škrlatno vijolična poljana močvirskih tulipanov, pozno poleti marsikje goščava rogoza, ki je dostojanstveno dvigoval svoje lepe, v temnorjave kožuške ovite glave in se spogledoval s frfravim trsjem....



Zadnji rogoz.

Ko sem hodila v osnovno šolo, so me zjutraj zbujali urhi in žabe s svojim regljanjem, ki se je razlegalo z Žabjaka.... Barje je bilo takrat še blizu obrobja Grajskega griča, kjer stojijo prve hiše Stare Ljubljane.



Zbiranje prostovoljcev za čistilno akcijo na Barju.

Z dedkom sva hodila peš v Mestni log nabirat močvirske tulipane. Nisva jih nabrala veliko, saj je barje s svojimi lužami varovalo tisto, česar naravovarstveniki in uradni zakoni nikoli niso zmogli zaščititi. Čim dlje sva hodila po morostu in čim več sva trgala, tem več vode in blata nama je mokrišče nalilo v gumijaste škornje in morala sva se posloviti od logaric. Le s težavo sva vlekla obutev iz močvirja in kljub poskusom, da bi škornje izpraznila, sva v njih prinesla domov kar lepo zalogo mokre gline.



Našo skupino je vodil viharник Jože in takoj smo pričeli polniti vreče za smeti.

Na tleh ob klavirju je imela babica visoko vazo, v kateri so bila vedno po tri vitka stebela rogoza. Vsako prestopno leto smo liste in rogoz zamenjali. Ponj sem hodila kar peš, na »Ižanko« ali proti Galjevici. Toda vsaka štiri leta sem morala pešačiti ponj dlje in še dlje... Po zadnji rogoz sem se peljala z mestnim avtobusom, tja, kjer je sedaj v evropskem duhu postavljena »cona Rudnik«.

– Močvara pod njo tako krčevito joka, da se verižijo, grbijo in vdirajo ceste, ki povezujejo brezdušne »objekte v coni«.

Žal nikjer več ne morem dobiti dovolj visokih rogozov in vaza ostaja prazna. Prav tam,

med Le Clerckom in Črno vasjo, kjer sem nekoč nabirala rogoz, smo v soboto nabirali prazne in polne plastične steklenice, papir, plastične vrečke, papirčke, kondome, razbito steklo, prazne konzerve in steklenice piva.

Ob robu cestišč ni bilo več jarkov vode, ki bi jo za preživetje rabili rumeni irisi. Brez strahu, da bi v čevlje zajela vodo, sem se lahko sprehajala daleč izven poti. Ali je to sploh še Barje? Barje, ki je še pred 35 leti veljalo za najobširnejše in na nekaterih mestih tudi naj globlje v Evropi? Barje, ki nam je podarilo najstarejšo piščalko na svetu in najstarejše datirano leseno kolo na svetu? Barje, ki je bilo nekoč tako obsežno, da je bil grič na katerem je v prvih stoletjih prejšnjega tisočletja začel rasti Ljubljanski Grad, le eden izmed osamelcev in blizu katerega so živeli koliščarji (na Špici)....



Mladi, ki so čistili v naši skupini so pridno odnašali razne odpadke na zbirno mesto.

V stoletjih so močvirje počasi uničevali, mi smo ga že skoraj povsem uničili. Barje, kakršno je bilo pred še pred petdesetimi ali šestdesetimi leti, bi zlahka dobilo naziv narodnega parka pod zaščito Unesca (globina, velikost, živalstvo, rastlinstvo...). Toda izsuševanje, nepotrebne in črne gradnje, legalna in ilegalna odlagališča odpadkov delajo iz njega pokopališče in smetišče.

Slovencljni smo trd narod, trd kot beton, s katerim smo zabetonirali Mestni log in v potrošniški ihti postavili industrijsko cono Rudnik. Zagospodariti hočemo tudi nad barjem, si ga podrediti v tolikšni meri, da bi se iz močvare nam na ljubo spremenil v obširna polja plodne zemlje, saj smo bogato, plodno ravnico ljubljanskega Polja v zadnjih desetletjih v zabetonirali. Plodno zemljo ljubljanskega Polja smo v duhu napredka dokončno uničili - ali bomo v duhu napredka

dokončno uničili tudi močvaro, ki jo spreminjamo v kisle travnike in njive?



Ko smo z delom končali, so bili na zbirnih mestih veliki kupi odpadkov, zloženih v vreče.

Žarek upanja vlivajo zanesenjaki, ki zmorejo zanetiti tudi v mnogih drugih željo, da bi popravili in pospravili vsaj tisto, kar se pospraviti da. Prav ponosna sem, da je bil eden izmed vodnikov pri čiščenju med Črno vasjo in Le Clerckom prav naš »Viharnik« Jože, ki mu je ves čas sledila Nevenka.



Po končani čistilni akciji je organizator vse udeležence pogostil z dobro klobaso in pijačo, ki nam je kar prijala.

Viharniki, na svidenje v soboto, 17. aprila, ko bo čistilna akcija »očistimo Slovenijo«. Saj imamo radi Slovenijo, mar ne?

Alenka Dobeic

NAMESTO NA LEPENATKO, NA SV.JAKOBA

Vremenska napoved za soboto je bila zelo kisa. Na Lepenatki je bil še gnil sneg, ki se je grdo vdiral. Namesto šestih prijavljenih smo prišli štirje, pa še mi smo imeli skupno le tri pare gamaš. Alenka, ki še ni bila na Lepenatki, se je izleta tako veselila, da je prišla eno uro pred Borisovim prihodom. Toda vodnik je predlagal, da bi šli namesto na Lepenatko na Sv. Jakoba nad Preddvorom. Alenka je sprejela spremembo načrta mirno, ne da bi ji trznila mišica na obrazu. Takrat, ko kdo zelo preseneti pravijo nekateri »kapo dol«. Pred Alenkino stoično prilagodljivostjo, bi jaz takrat dejansko dala kapo dol – če bi jo imela na glavi.



Kombi smo pustili blizu doma starejših občanov Preddvor (ki ni v Preddvoru, ampak nad vasjo Potoče). Korakali smo v gosjem redu: prvi Boris, druga Alenka, nato Maja,

potem dolgo ni bilo nikogar....in končno sem se pojavila jaz, za menoj pa Marjan. V enakem sosledju smo se posedli najprej pred planinsko kočo Pri Franciju, nato pa v pet minut oddaljeno planinsko kočo Iskra. V tej koči sem doživela takšen šok, da sem si pozabila ogledati notranjost cerkvice sv. Jakoba, ki slovi po lepih gotskih freskah. Šokiral me je Marjan, ki mi je povedal, da sva bila leta in leta sodelavca.... Razmišljala sem, ali naj me bo sram, da sem bila v službi tako ohola, da ljudi sploh nisem videla – ali naj bom ponosna, da sem bila tako krepostna, da moških nisem niti opazila. V to nerazrešljivo dilemo, ki sem jo premlevala ob skodeli jote in odličnem jabolčnem zavitku, sem se tako poglobila, da sem pozabila nehati jesti. In začel me je boleti trebuh, od sitosti sem komaj še dihala. Sapo pa so mi jemale tudi Borisove štorije o vodniških prigodah. Kar sam sebe je prehiteval ob razlagah, kako ukroti tiste, ki mu niso pokorni. V resnici pa se je ves čas prilagajal nam. Govoril in govoril je, kako zna barantati sebi v korist. Skoraj bi ga obsodila za lakomnega skopuha – pa ni hotel vzeti od nas več kot pet evrov za prevoz in za podarjeni dan. Pripovedoval je, kje vse je že vodil – in če boste na računalniku odprli spletno stran »Boris Potepuh«, boste videli, da je to res. Boris, neukrotljivi l'enfant terrible s poštenim srcem in bistro glavo.





Med potjo navzdol smo si ogledali lipovce, pod katerimi je posedala Josipina Turnograjska. Morda je prav tam pisala svoje pesmi, saj so lipovci v slovanski kulturi simbol ljubezni. Toda simbol ljubezni v naši civilizaciji umira.

Ali veste, da je lipovcev vedno manj in manj....Nekoč številni drevoredi lipovcev so zginili, ker ta drevesa ne prenesejo izpušnih plinov. Ali veste, da so najstarejša drevesa lipovcev stara 500 do 800 let? Ali veste, da je naša največja lipa, katere deblo ima skoraj 11m obsega, v resnici lipovec? Če ne verjamete, pojdite na Ludranski vrhu nad Črno na Koroškem in poiščite kažipote do Najevske lipe.

Enako umirajo tudi mamutovci (t.im. ameriške sekvoje), ki nam jih je lansko leto pokazala Helena. Mimo njih smo odbrzeli, ko smo šli proti jezeru Črnava v Preddvoru. V gozdu, na drugi strani jezera, kjer ni avtomobilov, raste še vedno zdrava kanadska čuga. Toda bolj kot to eksotično drevo me je pritegnilo naše tevje, ki je raslo v bližini. Čeprav mu pravimo »navadno«, smo naj lahko ponosni; prof. dr. Wraber ga je uvrstil med 100 znamenitih slovenskih rastlin.



Vsi botaniki po svetu poznajo to zanimivo kobilnico pod imenom *Hacquetia epipactis* (opomba: Baltazar Hacquet je v drugi polovici 18. stoletja živel v Idriji, bil je na Triglavu in govoril je slovensko).

Alenka Dobeic

OČISTIMO SLOVENIJO

Helena me je pred nekaj meseci »hočeš-nočeš«, porinila na mesto »naravovarstvenice«. Ta zadolžitev se ji je zdela meni na kožo pisana, saj menda ni treba kaj dosti delati. Le ob koncu leta je treba oddati poročilo o opravljenem delu, treba je voditi naravovarstveni izlet, treba je sodelovati na sestankih, treba je pisati z našimi dejavnostmi povezane naravovarstvene prispevke in predvsem – treba je vključiti čim več viharikov in viharic v letošnji čistilni akciji.

Poročilo ob koncu leta – bom začela študirati alkimijo. Potem se bo izcimilo, kar se bo izcimilo. Bojim se, da ne bo zlato.

Naravoslovni izlet –teoretično ni mogoče zgrešiti poti na Struško. Praktično pa sem za vsak slučaj prosila za vodstvo domačina. In kar je najhuje: izlet moram zaradi višje sile premakniti z 12. junija na 13. junij!

Pisanje prispevkov - se mi ne zdi nič hudega. Predvidevam, da jih ne bo nihče bral.

Sodelovanje na sestankih – treba bo najti primerne zveze (VIP) s policijo, da mi ne bo več v priporu kradla (časa) in jemala mobilnega telefona. Na zadnjem sestanku sem bila namreč opravičeno odsotna, ker sem sedela na Povšetovi 5.



Breg Save, kjer smo čistili. V ozadju Šmarna Gora.

Organiziranje skupnih čistilnih akcij – na Barje je prispela skupina treh Viharnikov, na zbirno mesto v Tacnu pa....

Ob devetih sem stala na parkirišču in čakala. Gledala sem mladino, ki se je prijavljala za smetarsko delo. Mnogi niso šteli niti 40 let. Večini bi pripisala okrog 30 pomladi, bilo je tudi precej mlajših in celo nekaj otrok.



Tako smo čistili.



Prišli so tudi otroci.

Nedaleč od mene je stal gospod zrele starosti. Zbrala sem pogum in stopila k njemu. Predstavil se je kot Andrej in jezno pristavil, da čaka Alenko, nje pa nikoder ni. Povedala sem mu, da je Alenka, ki jo čaka on, na zbirnem mestu pred botaničnim vrtom. Moral se je zadovoljiti z menoj - saj sem tudi jaz Alenka.

Na nekaj kilometrov oddaljeni breg Save naju je peljal v razcapane kavbojke oblečen mladeč. Ko sem hotela odpreti vrata avtomobila, me je voznik prehitel in jih odprl

on – nato pa jih je z neprisiljeno vljudnostjo tudi zaprl. In še preden sem uspela izstopiti iz njegovega avta, se je znašel pri vratih in mi jih pridržal. Enako se je vedel tudi ob zaključku čiščenja, ko smo se po razdrapanem kolovozu vračali v Tacen. (Odkar spadam v Zvezo upokojencev, je takšna galantnost zame pravo doživetje!), Starejši običajno govorimo »joj, kakšna je današnja mladina!«. Če je to pohvala, se povsem strinjam. Vsi so bili skromno oblečeni in vsi so bili izredno kultivirani. Obleka zares ne naredi človeka.



Če boste zamenjali liste šmarnice in čemaža, se boste znašli v bolnici!



Šmarnica, pred cvetenjem zlahka zamenjava rastlino z užitnim čemažem.

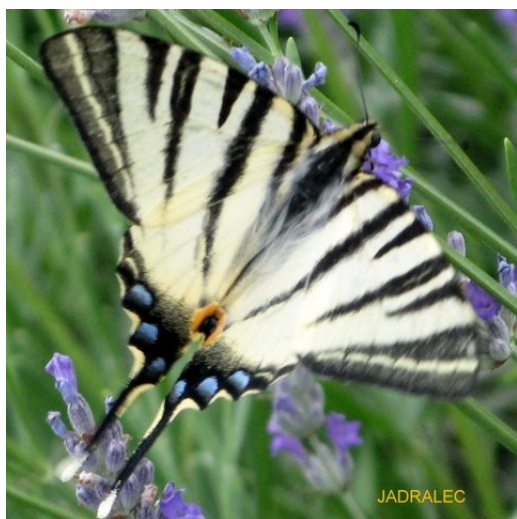
Vodje zbirališča v Tacnu so nam povedale, da bomo ob dveh dobili malico – praženec in čaj. Naša skupina pa je očistila »svoje« območje že pred poldnevom. Imeli smo skoraj dve uri časa za postopanje. Začela sem nabirati čemaž. Poleg tega je raslo tudi precej listov šmarnic. Tistim, ki niso ločili

šmarnic od čemaža, je zaradi zastrupitve z glikozidi srce tako nagajalo, da so jih morali svojci odpeljati v Klinični center.

Tudi koprive rada jem. Zelo sem razmišljala, ali naj jih naberem za »špinačo« (boljši izraz kot špinača, se mi zdi »koprivača«.). Pri nabiranju kopriv me ne pečejo samo roke – mnogo bolj me peče vest. Odkar sem »naravovarstvenica«, pa bi bilo nabiranje kopriv lahko tudi formalno, juridično zelo vprašljiva dejavnost.



Metulj Osatnik je eden izmed metuljev, ki se razvija v koprivah.



Metulj jadralec.

Hranilne rastline jadralcev so češnja, črn trn in glog. Ker je glogovih živih meja vedno manj, metulj že precej izumira in je v mnogih deželah zavarovan. Svoje ime jadralec si zasluži zaradi izjemnospretnega jadranja s tokovi vetra.

Ali smem kot naravovarstvenica uničiti toliko metuljev, kolikor se jih rojeva v koprivah?!! Osatniki, mali koprivarji, pavlinčki, admirali,

različni pegavčki, beli C-ji, sovke, medvedki in še in še in še...

Kopriv nisem trgala. Raje sem se posvetila rdečim škratcem (šuštarjem). Čeprav izhajajo iz rodu stenic so ljubki. Radi se imajo. Prav z zavistjo sem gledala njihovo nerazdružljivo ljubezen.



Čeprav so rdeči škratki iz rodu stenic, so koristni.

Dalaj Lama je rekel, naj ne sodimo bitij po njihovem sorodstvu. Rdeči škratci niso škodljivci – koristijo pa mnogim ptičicam. Zato jih ne uničujte!

Alenka Dobeic

UTRINEK IZ ČISTILNE AKCIJE

Malo za šalo in malo zares, posredujem resničen dogodek, ki se je pripetil mojemu sinu in njegovemu prijatelju, ki sta se tako, kot veliko prostovoljcev udeležila vseslovenske čistilne akcije dne 17.4.2010.

Pobirala sta smeti ob poti, ki je potekala mimo , po videzu sodeč starejše kmetije ki je bila na samem. Ko sta se približala gospodarskemu poslopju, je med njima in gospodarjem stekel naslednji pogovor.

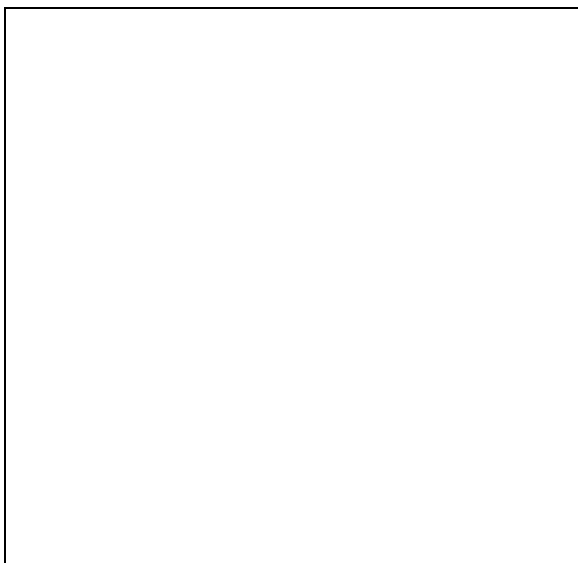
Prostovoljca: »Dober dan.«

Gospodar: »Dober dan. Kaj pa počneta tukaj s temi vrečami za smeti?«

Prostovoljca: » Smeti pobirava. Danes je vseslovenska čistilna akcija. Vse odpadke ki ležijo naokrog je potrebno pobirati.«

Gospodar: »Ja fanta, vidva pa sta prišla kot naročena. Zadaj za hišo imam nekaj

traktorskih in drugih gum, ter nekaj starega železa. Ali bi ga hotela vzeti s seboj?»



Nevenka Kanduč

DRUGI PRISPEVKI

MOJE KROŽNO POTOVANJE PO ISLANDIJI

Nad Kelflavikom se spuščamo z »Airberlin« na letališče, ob enih ponoči, seveda presenečena nad dnevno svetlobo in soncem.

Prvi dan spoznamo Reykjavik s 170.000 prebivalci. Zanimiva je geotermalna vodna palača PERLAN na vzpetini od koder imamo panoramski razgled mesta. V palači je odličen muzej voščeni lutk z zgodovinskimi osebami islandskih sag.

Spomenik LEIFURJA ERIKSSONA, viking, ki je kot prvi Evropejec odkril Ameriko 500 let pred Kolumbom. Prevzame me globina občutka narodni park THINGVELLIR, s tektonsko prelomnico, ki ločuje Ameriški kontinent od Evroazijske plošče.



Tektonska prelomnica.

Geološko razgibana pokrajina, kjer so številni mogočni slapovi. Geotermalni vroče vodni izbruhi, gejzirji .



Slap Gullfoss.

Po dve urnem vzponu po mehkem, a za hojo težavnem mahovju, dospemo na spektakularen klif ob Atlantiku.



Gejzir Strokur.

Krožna cesta (RING – ROAD 1950 km) po Islandiji resnično navdušuje zaradi obilice ekstremnih pojavov. Povzpemo se do slapa SVARTIFOSS. Z bazaltnimi stebri z neverjetnimi formacijami naravnih sil.



Klif ob Atlantiku.

Vožnja vzdolž ledenika VATNAJOKULL, ki je po Antarktiki in Grenlandiji tretji največji ledenik sveta, me seveda navdušuje. Vznemirljivo doživljam plovbo z ANTIBIJO po ledeniški laguni med seraki, kot bi bila na Grenlandiji.



Bazaltni stebri.

Ko se vozimo po neskončno obsežnem mračnem, s črnimi lavinim peskom prekrito površino zvemo, da je tu NEIL ARMSTRONG treniral sestop na luno. Površina je tako nestabilna, da morajo cesto večkrat dnevno »postrgati« s stroji, da jo usposobijo za vožnjo.



Ledeniška laguna.

Zavijemo v kanjon, katerega lahko primerjamo z ameriškim Gran Kanjonom. Slap DETTIFOSS pa je kot evropska Niagara, saj je najmogočnejši slap našega kontinenta.

Obhodimo sulfatarno polje z nešteti geološkimi pojavi in močnim vonjem po žveplu.

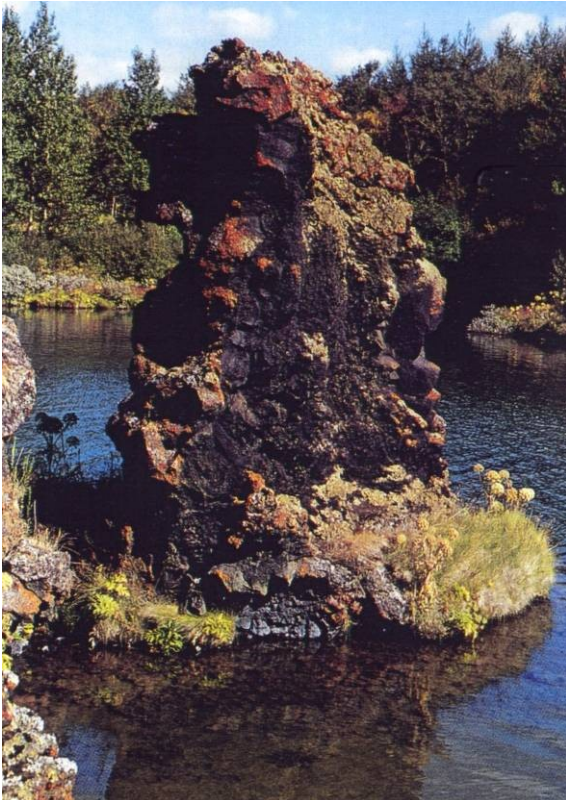


Sulfatarno polje.

Vznemirljiv je občutek, ko stopam po tej površini, obenem se zaveš svoje minljivosti. Nekajurni pohodi skozi razgibano lavino polje je pravi labirint fantazijskih vulkanskih formacij.



Sulfatarno polje.



Vulkanske formacije.

Na robu polarnega kroga, v drugem največjem mestu AKUREYRI preseneča druga skrajnost. Ugodna mikroklimatska anomalija povzroča, da v botaničnem vrtu, pod milim nebom uspeva vegetacija rastlin značilne za mediteran.



Vegetacija v botaničnem vrtu.

V najsevernejšem fjordu nam skupinica domačinov demonstrira, kako so do pred

nedavnim konzervirali dnevni ulov slanikov



Konzerviranje slanikov za izvoz.

Naše potovanje zaključimo s kopanjem v modri laguni geotermalnem bazenu sredi lavinega polja.



Geotermalno kopališče.

Vtisi in videnja so nepozabni, pa še vreme nam je služilo.

Pa še nekaj drugih zanimivih podatkov o Islandiji.

- Islandija je približno petkrat večja od Slovenije. Ljudje so izredno kulturno ozaveščeni, saj sodijo tudi v svetovnem merilu na sam vrh po berljivosti knjig.
- Na Islandiji živi 28 Slovencev. Po treh letih bivanja je možno pridobiti državljanstvo
- Minimalna plača je 1.000,00 EUR, z izobrazbo učitelja 2.000,00 EUR in dodatki za sposobnost.
- Država pomaga s krediti pri nakupu stanovanja. Stanovanje velikosti 100 m² stane okoli 130.000 EUR.
- Alkohol se toči samo z izkaznico in to osebam, ki so stare nad 21 let.

Alkohol se toči le na določenih mestih.

- Zelo posrečene so kazni za redke zapornike. Kazen izbere zapornik sam in sicer med tremi možnostmi. Izhodi iz zapora za obisk svojcev so na zaupanju časovne omejitve.
- Šoloobvezna mladina se mora v času počitnic zaposliti z dobrodelnimi deli in s tem pridobi šolnino.

Marja Marolt

VABILO NA KORNATE IN KORZIKO

- PD Kamnik in vodnica PZS Marinka Koželj Stepic vabita na planinarjenje PO KORNATIH in PO KORZIKI

PO KORNATIH 24. 6. - 2. 7. 2010

- Na Kornate se bomo podali v začetku poletja, ko nas dolgi dnevi kar vabijo k aktivnemu življenju. Nastanjeni bomo v kraju Sali na Dugem otoku v hotelu Sali, ki nam bo služil kot izhodišče naših potepanj po Dugem otoku in za celodnevna križarjenja po Kornatskem arhipelagu in otokih Zadarskega okrožja. Dovolj časa bo tudi za vzpone na vrhove otokov in za kopanje v kristalno čistem morju.



- Odhod posebnega avtobusa bo v četrtek 24. 6. 2010 ob 23,30 uri iz Ljubljane, Celovška c. 164. V zgodnjih jutranjih urah bomo prispeli v Zadar in se s prvo redno linijo, ki jo bomo ujeli, odpeljali v Sali. Povratek v Ljubljano bo v petek 2. 7. 2010 v poznih večernih urah.



- Garderoba naj bo športna in ne preveč obsežna. Za tiste, ki bodo planinarili, priporočam dobre športne copate ali lažjo pohodniško obutev. Ne smemo pozabiti na zaščito pred soncem in na dokumente za prehod državne meje ter denar. Zdravstveno zavarovanje naj si vsak uredi sam na Zavodu za zdravstveno zavarovanje.

PO KORZIKI

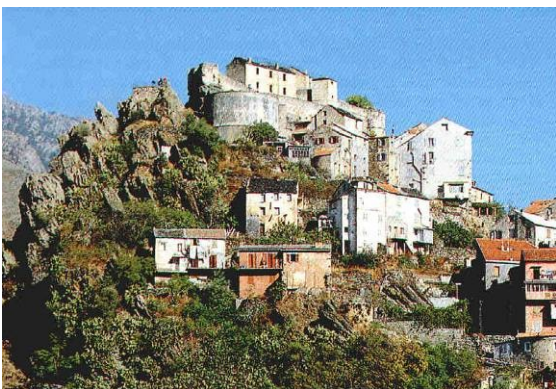
6. - 14. 7. 2010

Na Korziko, enega najlepših in najbolj goratih otokov v Sredozemlju, se bomo podali s posebnim avtobusom. Odhod iz Ljubljane bo v torek 6. 7. 2010 ob 21,00 uri s Celovške c. 164. Na korziška tla bomo stopili v Bastii, drugem največjem mestu na otoku.



Zemljevid Korzike.

Prva dva dneva bomo preživeli v osrednjem delu otoka in se vzpeli na dve lepi in značilni gori. Najprej bomo šli na Monte d' Oro (2389 m), nato pa še na najvišji vrh Korzike, na Monte Cinto (2707 m). Tisti, ki ne bodo želeli osvajati vrhov, bodo spoznavali lepe doline, zanimive barvite kamnine in lepo planinsko cvetje. Podali se bomo po kostanjevi učni poti ali pa obiskali pastirje pod gorami. Nadaljevali bomo z vožnjo na slikovito zahodno obalo in si ogledali mesto Porto ter glavno mesto Korzike, Ajaccio. Končno se bomo ustalili v Proprianu ob zahodni obali. Od tu bomo šli na ogled najbolj južnega mesta Bonifacia, arheološkega najdišča Filitose ter najbolj korziškega mesta med korziškimi mesti, Sartene. Obiskali bomo tudi Col de Bavella. Povratak v Bastio bo po vzhodni obali. Tu se bomo vkrcali na trajekt do Livorna in po najkrajši poti v Ljubljano, kamor bomo prišli v sredo 14. 7. 2010 v nočnih urah.



Utrinek s Korzike.

Garderoba naj bo športna in ne preveč obsežna. Tisti, ki bodo planinarili naj imajo dobro planinsko obutev - v

gorah bomo prečili snežišča - in planinska oblačila, zlasti nekaj proti mrazu in dežju. Vsem priporočam pohodniške palice. Ne smemo pozabiti na zaščito proti soncu in osebne dokumente. Zavarovanje Coris bomo uredili skupinsko.



V ozadju Monte Cinto 2707 m.

Na Korziki bomo bivali v hotelih v treh različnih krajih - Corte, Evisa in Propriano. Oskrba bo na osnovi polpenzionara.

PRIJAVE:

Za obe opisani akciji zbira **prijave vodnica Marinka - tel. (01) 56 16 925 do 15. 4. 2010 ali do zasedbe prostih mest.** Pri njej dobite vse ostale informacije in podrobnejši program. Informativne prijave se zbirajo takoj, saj si s tem rezervirate sedež v avtobusu. Dokončna prijava bo veljala le ob predplačilu prevoznih stroškov ali akontacije, nato boste prejeli potrjeno številko sedeža v avtobusu.

Lep planinski pozdrav

Marinka Koželj Stepic

Opombi:

Glede na to, da ste naše glasilo prejeli v začetku meseca maja upamo, da bodo na voljo še prosta mesta za resne interesente

Vse fotografije v tem povabilu so povzete s spletnih strani interneta.

Uredniški odbor PD Viharnik.

NA DRUGAČNIH POTEH PREHRANE V GORAH

(uvod je za pokušino)

Vsak med nami se vsak dan srečuje s takšno ali drugačno prehrano in je z njo bolj ali manj (ne)zadovoljen. Na vsakem koraku se srečuje tudi z nasveti, svarili in opozorili, poleg tega pa občasno prebere kakšen ABC zdravja, Zdravje, Vito, Vivo ali kaj podobnega. Skratka, danes imamo na razpolago veliko strokovnih spoznanj, izkušenj in znanja, a ko hočemo narediti, kaj dobrega zase v prehranskem smislu, nam popusti volja, hitro izgubimo pogum ali nam preprosto zmanjkuje samozavesti. Rečemo si, samo ena ali dve mlečni čokoladi, to mi ne bo škodovalo, jutri bom vse nadoknadil z nekaj listi endivije in tremi fižolčki. Drugi dan pa ugotovimo, da smo se vrnili tri dni v preteklost, izgubimo pogum in začnemo oklevati o smiselnosti nadaljevanja. Spomnimo se slasti okusa, ki po navadi uniči vse naše dobre namene ali pa nam naloži novo trpljenje, saj se moramo bojevati s osveženim spominom.

In če je to tako, kot pač je, kako je šele z našo „vikend“ prehrano v alpskih dolinah in tisoč metrov višje. Naj bo torej izrečeno eden od mnogih razlogov, da bom v naslednjih nadaljevanjih, ki jih ne bo malo, prepričati prepričane.

Vztrajno bom skušal poiskati tiste kažipote in vogalne kamne (lahko tudi kamnite možice), ki bodo uporabni domala na vsakem koraku. Denimo pozimi bomo sestavili nekaj prehranskih košaric za stare in malo mlajše. Potem bomo ocenili napore in čas trajanja ture, vzpona.

S temi podatki bomo nakupčkali energijo in hranila za njihovo boljše izgorevanje ter poiskali hkratno vsestransko zaščito za približno 70 bilionov naših celic. Še posebej se bomo posvetili odžeganju, se pravi ustreznim pijačam: kdaj (zakaj), kaj (zakaj), kako (zakaj). Zanimiva in povsem zaokrožena področja prehrane lahko strnemo v naslednje stavke; kaj jesti dan pred (težko?) turo, kaj zajtrkovati tik pred turo in kaj v pol ure po turi. Če sklenem z našimi celicami: dandanes imamo mi ljudje, vrste homo sapiens sapiens (dvakrat beseda sapiens ni pomota) že toliko

znanstvenih dognanj, da lahko mi, navadni smrtniki, učinkovito nahranimo naše celice, jih zaščitimo, recimo pred rojem prostih radikalov (op. električni naboji), in jih vsak dan servisiramo. To je sodoben pristop k zdravem, uravnoveženem, funkcionalnem (še 23 tovrstnih izrazov) prehranjevanju. Seveda njih 99,99 % bo zamahnilo z roko, uporabilo klasični citat za odganjanje tečnejev (do kraja sem sit sem tega pridiganja o zdravi prehrani) in hitro poseglo po sendviču, v katerem bo mrgolelo slabih maščob. Drugo, seveda če nimamo od bogov izbranih genov, sto odstotno pride samo od sebe: 25, 30, 40 let si s slabimi maščobami na vse pretege oblagamo notranje stene žil in potem nam nekega lepega dne ni jasno, kaj nas je zadelo ali nas potem vsake toliko še enkrat ali večkrat zadene.

Zdaj pa zgolj en sam primer, kako je treba razmišljati in si izdelati prehransko košarico za neko poljubno izbrano in žal tudi od polkrepkih podnebnih sprememb pogojeno turo. Recimo, da so vremenoslovci napovedali v visokogorju zelo visok UV indeks. Če ste pozabili, za kaj gre, odtipkajte v Google: UV indeks. Tam boste zvedeli, da je „slednji merilo za velikost učinka ultraviolečnega sevanja na človeško kožo ... se poda za določen kraj in čas, itd.“

Najprej si bomo spričo visokega UV indeksa izbrali ustrezna oblačila iz organskega bombaža, gosto pletene volne ali poliestrskih mikrovlagen, klobuk s krajci, sončna očala po EN standardih kategorije 3 ali 4, ustrezno kremo (gre za sestavine!) s faktorjem 30.

Dobro bi bilo, če bi turo končali do 9 zjutraj (po sončni uri) ali začeli po 16 (po sončni uri). Vendar tega ne bomo počeli vsaj dokler se UV indeks še ne bo povečal do te mere ... pa pustimo to. Nekaj taktike vseeno poskusite uporabiti med 9. in 16. uro: senčna stran doline, področje obraščeno z gozdom ... čim več osoje. In pameti na dolgi rok. Tako nam ostane še (pre)hrana, za katero bom tokrat podal le iztočnice, drugič pa jih razčlenil in obenem nadgradil s 3. ali 4. prehranskimi košaricami za visokogorske ture, ko je UV indeks zelo visok in kajpak zelo nevaren. Zato se za začetek vprašajmo, kaj se dogaja in kaj lahko ukrenemo. Glede prvega dela vprašanja, je odgovor zelo preprost: zagotovo bomo od zvezde, ki ji pravimo Sonce, dobro obsevani ali ožarčeni. Da se je to zares zgodilo, se vsako

koledarsko leto na novo prepriča 400 ljudi pri onkologu, zdravniku za rakave kožne bolezni. In kaj mi reveži, ki tlačimo krhko skorjico modrega planeta, lahko sploh ukrenemo na naši prehranski poti?

Ker gremo na turo moramo poskrbeti za energijo, se pravi pravo količino ogljikovih hidratov in jim v nekih časovnih razmikih dodati nekaj beljakovin (vsaj esencialnih aminokislin) in nepogrešljivih dobrih maščobnih kislin. Pijače so dokaj tekoča zgodna zase. Potemtakem v drugi del te zgodbe sodijo hranila, ki so bogata z nekaterimi – grobo rečeno antioksidanti v obliki mineralov in vitaminov. Prav bi prišel selen (ščiti pred sevanjem), skupek karotenoidov (ščiti kožo, sluznice, rumeno pego v očeh) in naveza udarne „klasike“ v obliki dobrega E vitamina (hladno stiskano olje iz pšeničnih kalčkov, ki vsebuje 4 tokoferole in 4 tokotrienole, se pravi vse, kar premore mati Narava) in sestavljanke C vitamina (vsaj 25 % osušene acerole, nekaj mg ajdovega in šipkovega prahu ter nekaj mg rutena in hesperidina).

Če se podamo naprej po omenjenem prehranskem kolozozu in začnemo kupčkati v prehransko košarico imamo na izbiro pravšnjo mešanico zelenjave (na primer veliko selena je v plavem zelju in čebuli, če rasteta na zemlji, ki vsebuje selen ter brazilskih oreščkih, ki so zelo bogata s selenom), tudi pravšnja mešanica sadja je zelo učinkovita (korenje vsebuje obilo karotenoidov), navsezadnje lahko posežemo po kakovostnih prehranskih dopolnilih. Toda preden sčaram tri prehranske košarice, naj povem še, da je nekaj pomembnih poudarkov na masi posamezne košarice (napačno, če rečemo teža) ter prebavi, posledično tudi presnovi hranil, ki jih damo v košarico. In preden začnem z „apotekarsko-gurmanskim“ mešanicami za naše in tuje gore bom naslednjič skušal na kratko razložiti nekaj izrazov, brez katerih ne vemo, kaj in zakaj smo kakšno hranilo uporabili. Pri tem upam, da vsak ve, kaj je hrana, kaj živilo in kaj je hranilo.

Bine Mlač

UTRINEK IZ NARAVE

Mravlja

Mravlje (znanstveno ime Formicidae, latinsko formica-mravlja) so po kriteriju števila vrst zelo uspešna družina kožokrilcev, v katero uvrščamo preko 12000 danes živečih opisanih žuželk. Njihova glavna značilnost je, da živijo v kolonijah z izraženo razdelitvijo v kaste in delitvijo dela.

Ta prilagoditev jim je omogočila, da so naselile vsa kopna Zemlje. Danes predstavljajo med 15 in 20% vse kopenske biomase živali, v tropih, kjer so najštevilčnejše, pa tudi do 25%.



Življenje v kolonijah je glavna značilnost življenja mravelj. Delitev dela narekuje različno telesno zgradbo posameznih osebkov (socialni polimorfizem). Po njihovi vlogi v koloniji jih delimo v »kaste«, kompleksnost socialne organiziranosti mravelj pa je odvisna od velikosti kolonije-sega od majhnih kolonij s slabo izraženo razdelitvijo v kaste, do ogromnih kolonij z množico z množico hierarhično organiziranih kast, med katerimi lahko prihaja do konfliktov. Kolonije so lahko zelo dolgožive. Matica lahko (odvisno od vrste) živi tudi 30 let, delavke pa eno do tri leta. Samci po drugi strani v večini primerov dočakajo le nekaj tednov. Dovolj, če želite izvedeti še kaj več o mravljah pojdite na spletno stran Wikipedija, prosta enciklopedija, ki je bila tudi vir za moj prispevek.-

Še nekaj o fotki: Nastala je julija 2009 v Banjaloh. Kar nekaj dni sem opazoval mravlje na cvetovih limonovca, naredil sem kar veliko posnetkov, mislim, da sem izbral najboljšega.

Anton Doma

Kača



Slika kače je bila posneta na sestopu s Špika v Lipnem grabnu pod Lipnico. Blizu njega je tudi Kačji graben, kjer se že po imenu kaže, da je tam veliko kač. Tam pa pelje tudi druga pot na Špik. Kača je bila na poti, potem pa se je umaknila med skale. Kjer se je končno ustavila, da sem jo lahko slikal.

Grega Rihar

Zanimivo deblo

Pri vzponu na Lepenatko iz Mačkovega kota v mesecu aprilu, sem ob robu lepo pokošenega travnika zagledala drevo z velikim izrastkom. Ko sem se mu približalo, se mi je izrastek zdel še bolj zanimiv, saj mi je z malo domišljije pričaral obris žabe, ki čaka, da bo pohrustala svoj plen. Usta so že odprta.

Mogoče vi vidike kaj drugega v tem umetniškem oblikovanju narave?



Nevenka Kanduč

MINUTKA ZA RAZVEDRILO

Markacijska

Skupina planincev markacistov se je namenila, da bo označila planinsko pot z novimi markirnimi znamenji. Pot jih pripelje v bližino planšarske domačije, v kateri je živela stara ženička. Ko se planinci motovilijo okrog ženičkine domačije in njenih dreves, jih ženička ogovori:

“Kaj pa delajo gospodje?”

Najbližji planinec ji prijazno odgovori: “Pleskamo markirna znamenja za planinsko pot !”

Ženička sprašuje naprej: “Ja že, samo kaj boste pa vse označili ?”

Planinec še bolj prijazno odgovori: “Vašo češpljo bi tudi markirali, če nimate nič proti.”

Ženička pa odrezavo: “No ja, če že morate, pa dajte, samo morate vedeti to, da mene ne bo vedno doma !”



Ljubljana, april 2010

PD VIHARNIK